

Enid Blyton

Slávna 5

NA PAŠERÁCKOM
VRŠKU

Slávná 5

Slávná 5

**NA PAŠERÁCKOM
VRŠKU**

Enid Blyton®

slovart

Enid Blyton: THE FAMOUS FIVE. Five Go To Smuggler's Top
THE FAMOUS FIVE. *Five Go To Smuggler's Top*

© 1945 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka na Pašeráckom vršku

© 2016 Hodder & Stoughton Limited.

Enid Blyton ® and © 2016 Hodder & Stoughton Ltd.,
all rights reserved.

Translation by Mária Klenková 1993, 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0672-9

Obsah

1. Znovu na chalupe.....	7
2. Nočný šok	14
3. Nápad strýka Quentina	21
4. Pašerácky vršok.....	29
5. Uhlík.....	37
6. Uhlíkovi rodičia.....	44
7. Tajná šachta	52
8. Nezvyčajná prechádzka	60
9. Kto je vo veži.....	68
10. Tim nevie byť ticho	75
11. Strach a obavy.....	83
12. Block dostal šok.....	90
13. Chúďa George!	98
14. Záhada nad záhady.....	106
15. Samé čudné veci	112
16. Čo prinieslo ráno.....	120
17. Dej sa zamotáva	128
18. Nezvyčajné objavy	136
19. Pán Barling sa vyfarbil.....	144
20. Záchranca Timothy.....	153
21. Cesta labyrintom	160
22. Rozuzlenie.....	167

1.

Znovu na chalupe

Začiatkom veľkonočných prázdnin sa jedného pekného dňa štyri deti a pes viezli vlakom na pobrežie.

„O chvíľu sme na mieste,“ nadšene zvolal Julian, urastený chlapec s výraznou tvárou.

„Haf!“ prisvedčil Timothy a vzrušene sa dral k obloku, aby mu nič neušlo.

„Héj, Tim, kam sa pcháš, Anna nič neuvidí,“ dohovárал chlpáčovi Julian.

Anna bola Julianova mladšia sestra. Dievčatko sa vyklonilo z okna. „Už vchádzame do stanice! Kto vie, či nás teta Fanny bude čakať!“

„Pravdaže bude!“ ubezpečila Annu sesternica Georgina, dievča s chlapčenským účesom i výzorom. Nakrátko ostrihané prstence vlasov jej prilnuli k hlave a v tvári sa jej zračilo rovnaké odhodlanie ako Julianovi. Odstrčila Annu od okna a vyzrela von.

„Dobre, že už ideme domov,“ povedala. „V škole je síce fajn, ale na Kirrinovskej chalupe zasa parádna zábava, a možno sa vyberieme aj na náš ostrov a prelezieme hrad. Neboli sme tam od leta.“

„Na rade je Dick, pustite ho k oknu,“ vyzval dievčence Julian a obrátil sa k mladšiemu bratovi, milému chlapcovi, čo sedel v kúte zahĺbený do knihy. „Pod' sa mrknúť, už vidno more. Zavri tú knihu aspoň na chvíľku.“

„Vieš, aká je napínavá?“ ozval sa Dick, no odložil ju. „V živote som nečítal nič vzrušujúcejšie! Fantastické dobrodružstvo!“

„Pche! Stavím sa, že sa to s našimi dobrodružstvami nedá ani porovnať,“ vyhrkla Anna.

Sestra veru nepreháňala. Naša päťka, ak k deťom prirátame psa Tima, ktorý nechýbal pri nijakej akcii, vskutku prežila nejedno vzrušujúce dobrodružstvo. Zdalo sa však, že tentoraz strávia pokojné prázdniny pri mori, kde ich čakajú krásne výlety po okolí a možno i plavba člnom na Kirrinovský ostrov.

„Tento polrok som si v škole zamakal,“ prehodil Julian. „Potrebujem trochu vypnúť!“

„Tuším si aj poriadne schudol,“ usúdila Georgina. Nikto ju neoslovoval dievčenským menom, každý vedel, že naň nereaguje. Georgina bola jednoducho George. Julian sa uškrnul.

„Neboj sa, na Kirrinovskej chalupe sa raz-dva vykrmím. Teta Fanny na to dozrie. S vykrmovaním má bohaté skúsenosti. Už sa na ňu teším. Vieš, George, tvoja mama je naozaj skvelá.“

„Máš pravdu. A možno aj otec bude v pohode. Mal by byť, mama spomínala, že sa mu najnovšie pokusy vydarili.“

Georgin otec bol vedec. Ustavične pracoval na všelijakých vynálezoch, zbožňoval ticho a pokoj a občas dostal hysterický záchvat, keď ho rušili v práci

a veci sa nevyvíjali podľa jeho predstáv. George je po otcovi, vraveli si súrodenci. Ich horkokrvná sestra totíž neraz prejavila svoju nevôľu výbuchmi zlosti.

Na nástupišti ich čakala teta Fanny. Deti pozaskakovali zo schodíkov a bežali jej oproti. George to stihla prvá a objala svoju útlú mamu. Veľmi na nej lipla. Mama sa za ňu vždy prihovarila, keď niečo vyviedla a otec sršal hnevom. Tim poskakoval ako pojašený a štekal od radosti. Aj on veľmi ľúbil Georginu mamu.

Mama ho pohladkala a pes sa v úsilí obľízať jej tvár postavil na zadné. „Počkaj, ty zbojník, nevyskakuj, lebo ma ešte zvalíš! Z Tima je už riadne lapajisko,“ smiala sa.

Miláčik detí, Tim, bol psisko, ako sa patrí, verný a statočný. Hnedými okálmi sledoval kamarátov a očividne sa tešil s nimi. Nerozlučne patril k deťom, oddane im slúžil a delil sa s nimi o všetko, aj o radosť.

Najväčšmi však lipol na svojej panej. George ho priviedla domov ešte ako šteňa a teraz ho brávala so sebou aj do internátnej školy, kam chodila spolu s Annou. Školský poriadok našťastie dovoľoval žiakom starať sa o zvieratká, inak by George z domu nikto nedostal – pre Tima by obetovala aj školu!

Nasadli do bričky a poník sa poslušne vydal na cestu ku Kirrinovskej chalupe. Od mora dul studený vietor, deti sa triasli od zimy a chúlili do kabátov.

„Príšerne sa ochladilo,“ drkotala zubami Anna. „Ani v zime nebýva tak chladno.“

„To ten vietor,“ vysvetlila teta a zababušila ju do hune. „Posledné dni fúka riadny severák. Rybári

sa boja veľkej búrky, nuž radšej vytiahli člny vysoko na breh.“

Keď sa viezli popri pobreží, kde sa v lete kúpali, videli, že rybárske člny odpočívajú v bezpečnej vzdialenosti od morských vln. No pláž ich teraz veru nelákala. Už len pri predstave ľadovej vody im naskočili zimomriavky.

Vietor zavýjal, po oblohe sa prehánali ťažké mračky. More dunelo, vlny sa s rachotom prevažovali a trieštili o skalnatý breh. Tim bol z toho hluku celý nesvoj a rozbrechal sa.

„Ticho, Tim,“ prihovárala sa mu George a hladkala ho po šiji. „Musíš poslúchať, ideme domov. Vieš, že otec nemá rád, keď veľa brešeš. Nechceš, aby sa na teba hneval, však? Ocko má veľa práce?“ spýtala sa mamy.

„Veru veľa. Teraz, keď ste tu, trochu vypne. Chce sa vám venovať – chodiť s vami na vychádzky a možno si vyjdete aj na člne. Len aby sa už vyčasil!“

Deti na seba pozreli. Strýko Quentin nebol práve najlepší spoločník. Nemal zmysel pre humor, a keď v dobrej nálade prskali od smiechu, nikdy nechápal, čo im je také smiešne.

„Vidí sa mi, že tieto prázdniny nebudú stáť za nič, keď sa nám strýko Quentin prilepí na päty,“ šepol Dick Julianovi.

„Pssst,“ tíšil ho brat, lebo nechcel, aby teta Fanny niečo začula. Mohlo by sa jej to dotknúť.

George sa zamračila. „Juj, mami! Oco sa pri nás unudí na smrť, a pre nás to tiež nebude bohviečo.“

George bola veľmi otvorená, čo na srdci, to na jazyku. Mama si vzdychla. „Nepatrí sa tak hovoriť, mo-

ja. Myslím si, že tvoj otec s vami aj tak dlho nevydrží. No trochu veselej spoločnosti mu iste nezaškodí.“

„A sme tu!“ zvolal Julian, keď poník zastal pred starým domom. „Ahoj, Kirrinovská chalupa! Fíha, teta Fanny, tu teda riadne fučí!“

„Veru, v noci sme pre vietor ani nespali, vyčínal až hrôza. Zložíme batožinu a potom zavedieš poníka do stajne, dobre, Julian? Á, už tu máme pomocníka! Ide váš strýko!“

Z dverí sa vynoril strýko Quentin – vysoký vedátor s vážnou tvárou. Usmial sa na deti a pobožkal dcéru i neter.

„Vitajte na chalupe, deti! Som rád, že vás tu opäť máme. Nič to, že rodičia museli odcestovať, aspoň si vás trochu užijeme.“

Onedlho už sedeli za bohatým stolom a pochutnávali si na výbornom jedle. Teta Fanny im na uvítanie vždy nachystala hostinu – vedela, že po dlhej ceste vlakom sú všetci hladní ako vlci.

Napokon sa zasytila aj George, pohodlne sa oprela a v duchu ľutovala, že už do seba nenaprave jedinú buchtu.

Tim sa usadil pri nej. Nejedával pri stole s deťmi, no kamaráti mu pod stôl vždy prepašovali ne jeden lahodný kúsok.

Vietor zavýjal okolo domu. Okenné tabule rinčali, dvere sa otriasali a rohožky sa vzdúvali od prievanu.

„Vyzerá to, akoby sa pod nimi zvíjali hady,“ vyhlásila Anna. Tim nedôverčivo sledoval tanec rohožiek a po chvíli zavrčal. Bol to síce veľmi múdry pes, no nijakovsky mu nešlo do hlavy, prečo sa rohožky tak čudne vlnia.

„Dúfam, že sa vietor čoskoro utíši,“ vzdychla si teta Fanny. „Celú noc som nezažmúrila oka. Julian, akosi si pochudol, chlapče. Veľa učenia, však? Musím ťa vziať do parády.“

Deti sa pustili do smiechu. „Vedeli sme, že s tým vyrukuješ, mami!“ zvolala George. „Prepánajána, a to je zas čo?“

Všetci stuhli od ľaku. Na streche čosi hrôzostrašne zarachotilo, Timothy zastrihal ušami a zúrivo sa rozvrčal.

„Spadla škridlica,“ povedal strýko Quentin. „Dočerta, po tejto víchrici musíme dať opraviť celú strechu, inak nám naprší do domu.“

Deti tajne dúfali, že sa strýko po olovrante utiahne do pracovne, ako bývalo jeho dobrým zvykom, no tentoraz sa prerátali. Chceli si zahrať karty, ale so strýkom nebola nijaká zábava. Ťažký prípad, nezasmiel sa ani pri čiernom Petrovi.

„Pierre Lenoir – chlapci, vraví vám to niečo?“ spýtal sa zrazu strýko a vytiahol z vrečka akýsi list. „Tuším chodí do vašej školy, Julian.“

„Pierre Lenoir – aha, vy asi myslíte Uhlíka,“ usúdil Julian. „Áno, je v Dickovej triede. Je to blázon.“

„Uhlík?! A prečo ho tak voláte?“ dozvedal sa strýko. „Pre chlapca dosť hlúpe meno.“

„Vôbec nie. Najprv by ste ho museli vidieť,“ zasmiel sa Dick. „Je celý čierny! Vlasy ako sadza, oči ako dva uhlíky a obočie akoby namalované uhlom. Veď sa vlastne aj volá čierny, či nie? Le-noir – to je po francúzsky čierny.“

„Áno, máš pravdu. No aj tak je to čudácka prezývka,“ trval na svojom strýko. „Viete, deti, už dlhší

čas si dopisujem s jeho otcom. Obaja sa zaoberáme rovnakou vedeckou disciplínou. Nuž som sa ho spýtal, či by k nám nechcel prísť na návštevu – a že by mohol priviesť aj svojho syna, Pierra.“

„Naozaj?“ potešil sa Dick. „To veru nie je zlý nápad, strýko. Ibaže Uhlík je strašné číslo. Je dosť neposlušný, lozí ako opica a občas je aj bezočivý. Nevie, či sa ti bude pozdávať.“

Strýko Quentin posmutnel. Po Dickových slovách oľutoval, že Uhlíka pozval. Nemal rád bezočivých chalanov ani pocháblivov.

„Uhm,“ zahmkal a odložil list. „Mal som sa vás najprv spýtať a až potom ho pozvať. No možno sa mi ešte podarí zariadiť to tak, aby neprišiel.“

„Nie, ocko, nerob to!“ vykričla George. Z rečí sa jej Uhlík celkom pozdával. „Len nech príde. Aspoň nám bude veselšie!“

„Ešte uvidíme,“ zamrmlal otec, no v duchu sa už rozhodol, že nedopustí, aby chlapec prišiel na chalupu. Nech si ten drzý opičí pochábel zostane pekne doma. George je aj za dvoch chalanov, nepotrebuje, aby jej ešte volajaké čertisko dávalo rozumy!

Deti si vydýchli, keď sa okolo ôsmej strýko Quentin rozlúčil a šiel si čítať do pracovne. Teta Fanny pozrela na hodiny.

„Anna už mala byť v posteli a ty tiež, George.“

„Už iba jednu partičku,“ prosíkala George. „Zahráme si ju spolu, dobre, mami? Veď je to náš prvý večer doma. A uznáš, že pri tomto uragáne sa aj tak nedá spať. Prosím ťa, mami, iba jednu partičku a potom si pôjdeme ľahnúť. Julian už aj tak zívá ako hroch!“

2.

Nočný šok

S príjemným pocitom vystupovali hore strmým schodiskom do svojich útulných izbičiek. Všetci do jedného zívali na plné kolo. Dlhá cesta vlakom ich poriadne zmorila.

„Kedy prestane zavýjať to príšerné vetrisko!“ vzdychla si Anna, odhrnula záves a zahľadela sa do noci. „Z mesiaca vidieť iba kúštiček, stále sa schováva za oblaky.“

„Čo ťa po mesiaci,“ povedala George, ktorá sa ledva dovliekla do postele. „Je mi strašná zima. Pohni si, Anna, nestoj pri obloku, lebo prechladneš.“

„Počuješ, ako buráca more?“ pokračovala Anna. „Víchory v korune jaseňa kvíli a kmáše ním až hrôza.“

„Tim, hajde na posteľ!“ zavelila George a prikričila studené nohy. „Ako dobre, že sme doma, aspoň môžem mať Tima pri sebe aj v noci. Zahreje ma lepšie ako perina.“

„Dobre vieš, že nesmie do postele – doma ani v škole,“ prehodila Anna a schúlila sa pod perinu. „Tvoja mama si myslí, že spí v koši pri stene.“

„Môžem ja za to, že tam nechce spať? Dobre, Timothy, zohrej mi nohy. Ukáž ňufák, nech ťa pohladkám. Dobrú noc, Tim. Dobrú noc, Anna.“

„Dobrú noc,“ lúčila sa ospanlivo Anna. „A ten Uhlík hádam len príde. Sa mi zdá, že je to riadne číslo.“

„Hej, zdá sa. Otec by sa aspoň staral o pána Lennoira a nás nechal na pokoji. Viem, že za to nemôže, ale je s ním strašná nuda.“

„Je stále veľmi vážny, nič mu nie je smiešne,“ šepala Anna.

Do ticha noci sa ozval náramný rachot. „Ach, tie kúpeľňové dvere!“ vzdychla si George. „Chalani ich asi zabudli zavrieť. Otec bude zúriť.“ Tresk-plesk! Ozvalo sa znova.

„Chalani ich iste zatvoria,“ hlesla Anna. Strašne sa jej nechcelo z teplej postele. Lenže Julian s Dickom sa spoliehali na dievčence, a tak si dve-re búchali ďalej.

Vzápätí na schodišti zadunel hromový hlas:

„Zatvorte už konečne tie dvere! Ako mám pracovať v takom hluku!?“

Odzrazu vystrelili ku kúpeľni všetci štyria. Tim zoskočil z Georginej postele a plietol sa im popod nohy. Na chodbe zavládol menší zmätok, deti sa chichúňali a potkýnali o psa, ale keď sa na schodoch ozvali strýkove kroky, päťka bola v mihu späť.

Víchor neustával. Napokon si aj strýko s tetou šli ľahnúť, no skôr ako za sebou stihli privrieť dvere, prievan ich zaplesol s takou silou, že váza na neďalekej poličke podskočila a zrútila sa na podlahu.

Strýko podskočil tiež, no od ľaku. „Dočerta aj s vetrom! Také čosi som tu ešte nezažil. Ak sa ne-

utíši, rybári sa môžu rozlúčiť s loďkami. Rozdrúzga ich, darmo sú vysoko na brehu.“

„Neboj sa, čoskoro utíchne. Nemôže predsa trvať večne,“ upokojovala ho teta. „Možno už ráno bude pokoj.“

Žiaľ, myľila sa. Víchor tej noci nielenže neutíchol, naopak, zúrilo ešte väčšmi, hvízdalo, rachotilo a zavýjalo ako živá bytosť. Vôbec sa pri ňom nedalo spať. Timmy neúnavne vrčal, záhadný lomoz sa mu vôbec nepozdával.

Na úsvite sa vonku rozpútalo hotové peklo, akoby sa živel chcel pomstiť svetu a napáchať čo najviac škody. Vydesená Anna sa triasla v posteli.

Zrazu začuli nezvyčajný bolestný nárek či vrzgot, ani keby ktosi zúfalo volal o pomoc. Dievčatá sa vystrašene posadili v posteli. A to je zas čo?

Aj chlapci začuli ten čudný zvuk. Julian skočil na rovné nohy a bežal k obluku. Blízko domu sa vypínal starý jaseň, mohutná koruna sa černela v mesačnom svite. Strom sa pomaličky klátil nabok!

„Jaseň! Jaseň padá!“ zreval Julian a Dick až zamrel od strachu. „Vravím ti, padá! Určite sa zvalí na dom! Musíme varovať dievčatá!“

Julian sa vyrútil na chodbu a kričal z plného hrdla. „Strýko! Teta! Počujete? George, Anna! Rýchlo dolu! Jaseň padá!“

George vyskočila z postele, schmatla župan, skrípala na Annu a trielila k dverám. Sesternica bola v mihu pri nej. Tim sa hnalo dopredu. Vo dverách rodičovskej spálne sa zjavila obrovská postava strýka Quentina; vedátor si zmätene obliekal župan.

„Čo je to, Julian? Čo to tak škripe?“

„Teta Fanny! Rýchlo dolu! Jaseň padá!“ súril ju Julian, od hrôzy takmer bez seba. „Počujete, ako vŕzga? Ponáhľajte sa. Rýchlo dolu, lebo nás privalí! Nemáme veľa času!“

Všetci zutekali do haly, keď sa odrazu starý jaseň vyvrátil z koreňov, hrôzostrašne zastonal a s rachotom dopadol na Kirrinovskú chalupu.

Dom sa otriasol od nárazu, hore to zadunelo a škridlice s rinčaním padali k zemi.

„Božemôj!“ zaúpela teta Fanny a schovala si tvár do dlaní. „Tušila som, že sa stane čosi hrozné! Čo strecha!? Dávno sme s tým stromom mali urobiť poriadok. Vedela som, Quentin, že sa to raz zle skončí.“

Silný náraz sprevádzal rinkot, rachot, buchot a šramot, predmety sa zosúvali a padali na podlahu. Deti od údivu vypliešali oči. Tim zlostne brechal. Strýko Quentin zúrivo tresol dlaňou do stola, až všetci podskočili.

„Nakážte tomu psovi, aby prestal brechať, lebo ho vyšmarím!“ No Timothy sa nedal utíšiť, brechal a vrčal až hrôza a George ho napokon musela odviešť do kuchyne a zavrieť dvere.

„Celkom ho chápem. Aj ja by som najradšej vrčala od zlosti,“ ozvala sa Anna. „Čo myslíš, Julian, preboril strom strechu?“

Strýko Quentin schytil veľkú baterku a opatrne sa vydal hore na prieskum. Po chvíli sa vrátil bledý ako stena.

„Strecha nevydržala, strom rozdrúzgol manzardku a zavalil dievčenskú izbu. Obrovský konár prenikol aj do chlapčenskej izby, no nenarobil veľa

škody. Dievčenská izba je ale v troskách. Šťastie, že dievčatá stihli vybehnúť. Mohlo sa to skončiť tragicky.“

Zavládlo hrobové ticho. Zle bolo pomyslieť, že George s Annou iba o vlások unikli smrti.

„Ešte dobre, že som reval ako divý,“ nútil sa do veselého tónu Julian, keď videl, ako Anna zbledla. „Neboj sa, Anna, už je dobre! Len si predstav, ako budú decká v škole otvárať ústa, keď im to celé porozprávaš.“

„Dáme si horúce kakao, čo vy na to?“ navrhla teta Fanny bodrým hlasom, hoci jej bolo skôr do plaču. „Idem ho nachystať. A ty, Quentin, zisti, či oheň v pracovni nevyhasol. Musíme sa niekde zahriať.“

Z kozuba ešte sálalo príjemné teplo. Čupli si blízko ohňa a zajasali, keď sa vo dverách zjavila teta Fanny s kanvicou horúceho kakaa.

Anna si uchlipkávala z nápoja a zvedavo sa obzerala po miestnosti. Tu teda pracuje jej strýko, tu píše svoje múdre knihy – také zložité, že im mnohí ani nerozumejú. Tu teda zakresľuje svoje čudné diagramy a robí prapodivné pokusy.

V tej chvíli sa však strýko Quentin vôbec netváril múdro. Zdalo sa, že sa skôr hanbí a Anna sa hneď aj dozvedela, prečo.

„Ďakuj Bohu, Quentin, že sme všetci vyviazli so zdravou kožou,“ ozvala sa teta Fanny a prebodla strýka ostrým pohľadom. „Tisíc ráz som ti vravela, že s tým stromom treba niečo robiť. Vedela som, že ho silný víchor môže vyvrátiť. Bol priveľmi vysoký, staré korene už takú ťarchu neuniesli. Vždy som sa hrozila predstavy, že sa raz zrúti na chalupu.“

„Viem, viem, máš pravdu, Fanny,“ hlesol strýko a energicky si zamiešal kakao. „Ale v poslednom čase som mal fúru roboty.“

„Vždy všetko zvaluješ na robotu a súrne veci zostávajú bokom,“ vzdychla si teta. „Viac sa už na teba nespoľahnem. Radšej sa o všetko postarám sama. Nemôžem predsa riskovať naše životy!“

„Počúvaj, drahá, dobre vieš, že čosi také sa stáva raz za uhorský rok!“ hneval sa strýko Quentin, no pohľad na manželku ho umlčal. Teta bola celá bez seba, slzy na krajíčku. Vedel, že má pravdu. Položil šálku a objal ju.

„Pozri, Fanny, chápem, že to bol pre teba šok. Prosím ťa, netráp sa už, všetko sa dá do poriadku. Ráno múdrejšie večera. Možno to všetko nebude až také zlé!“

„Ach, Quentin, obávam sa, že ešte horšie. Kde budeme spať? A čo si počneme, kým opravia strechu a horné izby? Deti práve prišli na prázdniny. Dom bude plný robotníkov. Taká oprava potrvá celé týždne! Naozaj neviem, čo si počať! To sa nedá zvládnuť!“

„Nechaj to na mňa!“ povedal strýko. „Neboj sa, všetko zariadim. Mrzí ma, veľmi ma mrzí, čo sa stalo. Viem, že je to moja vina. Ver mi, všetko napravím, aby ste kvôli mne netrpeli.“

Teta Fanny tomu celkom neverila, no bola manželovi vďačná za chlácholivé slová. Deti srkali kakao a mlčky počúvali. Strýko Quentin bol veľmi múdry – vyznal sa v toľkých veciach, ale ušlo mu, že starý strom treba trochu poobtínať! To je celý on! Akoby ani nežil na tomto svete!